

Leerrede over Psalm 118: 26, uitgesproken op Woensdagavond 26 Mei 1948 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 130 : 1 en 3
Lezen - Psalm 118.

Voorrede:

De psalmdichter waarvan wij zo-even een vers zongen, is een door God verlichte en begenadigde. Immers, wat openbaar maakt is licht. Als wij echter oppervlakkig bezien hetgeen wij zongen, dan zouden wij geneigd zijn van die psalmdichter te zeggen: nu, die man heeft het ook niet ruim gehad. Zijn zeggen was toch:

Uit diepten van ellenden,
Roep ik, met mond en hart,
tot U, Die heil kunt zenden;
O HEER, aanschouw mijn smart;..

Het was toch wel droevig met hem gesteld, zo te roepen uit de armoede en ellende. Doch, laten wij er eens even bij stilstaan, en wat dieper op deze zaak ingaan, dan komen wij wellicht tot andere gedachten.

Vooreerst, wij lezen in het boek van Job: "Niemand zegt: Waar is God, mijn Maker, die de psalmen geeft in de nacht? Die ons geleerder maakt dan de beesten der aarde, en ons wijzer maakt dan het gevogelte des hemels?" Die God is onze Schepper en Weldoener, en straks, als dit korte leven hier geëindigd is, komen wij in het gericht Zijner Majesteit, dan zullen wij geoordeeld worden naar wat door het lichaam geschied is, hetzij goed hetzij kwaad. Ook de psalmdichter moet voor Gods rechterstoel verschijnen, want er is geen onderscheid tussen mensen en mensen. Van nature vraagt hij ook niet naar God, terwijl het wel de wil van God is dat wij naar Hem zouden vragen, Hem als God zouden eren daar Hij ons in alle nooddrift en behoefte kan dienen.

Maar uit hetgeen wij zongen blijkt dat de psalmdichter wel doet hetgeen God gebiedt! Waaruit? Uit eigen beweging? Nee. Waaruit dan wel? Uit de ellende waarin hij zich bevindt. Dus uit de kennis, de openbaring van zijn staat en aangelegenheid, waarin hij zich geplaatst ziet, door de verlichting des Geestes en de regering Godes. Wat moeten wij dan bekennen? Dat het de liefde Gods is die het hem doet kennen, waaruit hij gedrongen wordt de toevlucht tot God, zijn Schepper, te nemen. Anderszins had de psalmdichter het ook niet gedaan, want niemand vraagt naar God. Hij dus ook niet!

Daar er dus niemand van nature is die naar God vraagt, hebben wij allen nodig om onze ellende te leren kennen en beleven. Zó te leren kennen en beleven, dat wij tot dit inzicht komen dat alleen de genade alles kan dekken, alles kan herstellen. Dat houdt in, dat alleen wat bij God is, n.l. wat door Zijn Zoon is verdiend en verworven, ons kan beantwoorden. Als wij het zo gaan bezien, dan moeten wij wel tot dit inzicht komen en zeggen: had een ieder er maar een deel van, om uit de diepte tot God te moeten roepen.

Het is wel geen zaak van vreugde, en de mens verkiest het van nature niet, neen. Maar wie verkiest het om straks te moeten sterven? Toch geen mens! Wij willen hier blijven. Als wij daartoe de gelegenheid verkregen, dan drukten wij onze pinnen zo vast in de aarde, alsof wij ten eeuwigen dage hier onze woonplaats zouden hebben. Maar er is niets aan te doen, eenmaal moeten wij sterven. Is het dan niet Zijn liefde, als wij gedrongen worden naar Hem te vragen, tot Hem te roepen?

Ja, wij kunnen de mond vol hebben met de belijdenis van de waarheid Gods en met de Heere, maar God zegt dan: "Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij." Maar als er nood en ellende in het hart is, dan moeten wij wel met het hart tot God naderen. Dan is het geen taal der lippen maar hartewerk. Zien wij dus wel, hoezeer wij dat nodig hebben ? In zoverre wij niet weten uit de diepte tot Hem te moeten roepen, wij de noodzakelijkheid gaan verstaan om te leren vragen: zoudt U mij willen ontdekken aan mijn staat gelijk Gij al Uw ware volk en erfdeel ontdekt hebt, anders vraag ik niet naar U, en roep U niet aan zoals ik dat doen moet. Doe ons bij U zoeken herstelling, genade, aanneming, zaligheid ten leven. Want, werkelijk, dat doen wij anders niet, dan kunnen wij het wel stellen met: dat wij nog een gebedje doen zonder onderzoek des harten of het lippentaal is, of met onze godsdienst en voorkomende teksten, gevoel des harten en dergelijke. Maar buiten de genade hebben wij geen leven, want het ware leven is in Zijn Zoon, en buiten de bediening der genade en des Geestes hebben wij geen bestaan voor God.

Dat God ons Zijn Woord heilige, opdat wij onze zaligheid leren zoeken en blijven zoeken buiten ons, alleen in Jezus Christus. Zoeken wij vooraf Gods aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst:

Het woord waartoe wij een wijle uw aandacht vragen, vindt u in de 118e Psalm, en wel nader het 26e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

Gezegend zij Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN! Wij zegenen ulieden uit het huis des HEEREN.

Leerrede:

Het is wel een zeer merkwaardig vers, dat wij u hier hebben voorgelezen uit deze 118e psalm, waarin zo kernachtig gesproken wordt van Gods goedertierenheid, Hem lof wordt toegebracht en er sprake is over zwaar kruis en allerhande lijden, waardoor de psalmdichter als in vervoering spreekt: "Gezegend zij Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN!"

Zekerlijk kan, in de eerste plaats, daar niemand anders mee bedoeld zijn dan de gezegende Heiland en Zaligmaker. Wij lezen op onderscheidene wijzen in de Schriftuur van Zijn komst. In het Oude Testament wordt Zijn komst in het vlees beloofd. Ook is er al vóór de zondvloed sprake van Zijn komst. Zo lezen wij in de brief van Judas, dat Henoeh, de zevende ven Adams geslacht, reeds van Hem heeft getuigd nl. van Zijn komst ten oordeel ten jongsten dage, onder de bewoordingen: "Ziet, de Heere is gekomen met Zijn vele duizenden heiligen; om gericht te houden tegen allen, en te straffen alle goddelozen onder hen, vanwege al hun goddeloze werken, die zij goddelooslijk gedaan hebben, en vanwege al de harde woorden, die de goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben."

Ook de kerk onder het Oude Verbond heeft uitgezien naar de komst van Christus. Voorts merken wij in de Schriftuur nog dit op, dat als er sprake is van aparte zegeningen of van aparte oordelen, dan lezen wij ook van de komst van de Zoon des mensen. Bedenk maar eens, wanneer Jezus de verwoesting van Jeruzalem voorzegd, dan is er ook sprake van Zijn komst, dat niet één steen, van de stenen des tempels, op de andere gelaten zal worden. Alle oordeel immers is aan de Zoon overgegeven. Daar is dan sprake van des Konings heerschappij en dat alles onder de benaming van Zijn komst.

Wij lezen ook in de Evangeliën, dat - toen Christus, rijdende op een ezelsveulen opging naar Jeruzalem - allen, zelfs de kinderen zongen: "Gezegend is Hij, Die komt in de Naam des HEEREN." Dus steeds weer lezen wij van Zijn komst in de Schriftuur.

Nog een zeer merkwaardig woord vinden wij van Jezus Zelf, toen Hij sprak: "Abraham, uw vader, heeft met verheuging verlangd, opdat hij Mijn dag zien zou; en hij heeft hem gezien, en is verblijd geweest." Men zou zeggen, hoe is dat nu toch mogelijk, dat Abraham de dag van Christus tegemoet gezien heeft, en Zijn komst ook nog gezien heeft? Nochtans is het de Koning Zelf, die dat gesproken heeft. Voorts als wij de geschiedenis van Abraham met opmerkzaamheid lezen, dan bemerken wij ook van de komst van de Zone Gods, die Abraham met verheuging tegemoet gezien heeft. Immers, nadat Abraham - uit het land van zijn geboorte - gekomen was in het land Kanaän, is God hem gaan beloven dat Hij hem dat ganse land zou geven. Terwijl Abraham nog geen voetstap grond het zijne kon noemen, geloofde hij dat God dat zou doen, ennn ... hij had niet één zoon. Doch God liet hem zien: zó zou zijn zaad zijn als het zand dat aan de oever van de zee is.

Op een andere gelegenheid liet God hem opwaarts zien naar de sterrenhemel en zei: "Tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; zo zal uw zaad zijn! En hij geloofde in de HEERE; en Hij rekende het hem tot gerechtigheid." Maar de jaren gingen voorbij, en geen uitkomst, tot de nood bij Abraham zodanig uitbreekt, dat hij roept: "Heere, HEERE! waarbij zal ik weten (daar hij kinderloos was) dat ik het erfelijk bezitten zal?" Hij roept uit de diepte tot God. God beantwoordt hem en vraagt een volkomen offer aan te brengen. Hij doet dat, de offerdieren klieft hij doormidden, de delen legt hij tegenover elkaar, het gevogelte slacht hij mede, en kijkt dan uit naar Zijn overkomst. Eerst kwam er nog wild gevogelte neer op het aas, maar Abraham joeg het weg. Dan lezen we: "Als de zon was aan het ondergaan, viel er een diepe slaap op Abraham; en ziet, een schrik, en grote duisternis viel op hem."

Daar ligt Abraham, als een aarde op de aarde: zijn weg en pad als ten einde onder God. Vervolgens lezen we dat er een rokende oven was - alles verterend wat geen delfstof is - maar ook een vurige fakkel, die tussen die stukken, die tegenover elkaar lagen, doorging. Want als er een verbond gesloten werd, ook onder de mensen, dan hieuwen zij offerdieren doormidden en gingen tussen de stukken door, daarin afbeeldende dat diegene, die het verbond overtrad, zou alzo in stukken gehouwen worden.

Terwijl de zon onderging en alles verduisterd werd, was er een vurige fakkel, die tussen de stukken doorging. God heerste - in het licht Zijner genade - gaande tussen de stukken door, daarmee bewijzende: Ik verbind Mij met ede aan u als de God der waarheid, en beloofde hem: "Aan uw zaad heb Ik dit land gegeven", terwijl hij nog geen kind had. God sprak alzo, dat zijn zaad vreemdeling zou zijn in een vreemd land. En dat zijn volk, zijn zaad verdrukt zou worden in dat land, maar ook vandaar zou doen wederkeren. Wat heeft Abraham daarin gezien? De komst van de Zoon des mensen waarvan Paulus zegt: "Want zovele beloften Gods als er zijn, die zijn in Hem ja, en zijn in Hem amen, Gode tot heerlijkheid door ons." Dus Abraham heeft ook Zijn dag gezien, de komst van de Zoon des mensen, en is verblijd geweest. Daar spreekt Jezus over.

Bij de verhandeling van deze woorden hebben wij in de eerste plaats hierop te letten, dat Hij niet komt in Zijn eigen Naam. Immers, de Heiland sprak tijdens Zijn omwandeling op aarde dat velen zouden komen in hun eigen naam, zeggende: "Ziet, hier is de Christus; of ziet, Hij is daar; gelooft het niet." De Koning komt niet in Zijn eigen Naam, Hij komt in de Naam van een Ander. Van wie? Van God, Schepper des hemels en der aarde, in de Naam van God, de Eerste Persoon in het Goddelijk Wezen, Die de plaats des Rechters inneemt tegenover gevallen Adamskinderen. In Diens Naam komt Jezus.

Maar wij hebben toch tegen God gezondigd, wij staan toch bij Hem in de schuld? Men zou zeggen, als ik daaraan denk: "God is Rechter", dan ril ik al van benauwdheid, want ik heb geen bestaan voor Hem. Of, als het is: "Zwijg, alle vlees, voor het aangezicht des HEEREN!", dan beeft alles wat aan mij is, want wat moet dat worden? Verschrikkelijk, tegen God gezondigd te hebben! Ja, maar het is ook een ernstige zaak.

Inderdaad, en die Man bewilligt niet, ofschoon wij het geschenk vergroten om Zijn toorn en gramschap af te leggen. Hij toorn Zich schrikkelijk over de zonden, zowel de aangeboren als de werkelijke. Die wil God dan ook met de tijdelijke en de eeuwige dood straffen. Want Hij heeft gesproken dat: "Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen." Een ieder moet er terdege rekening mee houden, dat God Zijn Majesteit verdedigt tegenover ieder en allen, Hij gaat niet van Zijn recht af.

Om één zonde verstootte Hij onze voorouders uit het paradijs. Als wij maar één zonde hebben, dan moet God, uit kracht van Zijn rein Wezen, ons verdoemen. Bedenke een ieder voor zich, dat onze staat zo verschrikkelijk is, en dat wijzelf daarin niets kunnen aanbrengen tot reiniging, noch enige vlakke maken voor God. Dat is uitgesloten, dat kan niet. Het beste wat van de mens komt is van een gevallen mens en dat kan Gode niet behagen.

In onze catechismus wordt gevraagd: "Maar waarom kunnen onze goede werken niet de gerechtigheid voor God of een stuk daarvan zijn?"

Dan is het antwoord hierop kort en helder: "Daarom, dat de gerechtigheid die voor Gods gericht bestaan kan, gans volkomen en der wet Gods in alle stukken gelijkvormig zijn moet, en dat ook onze beste werken in dit leven alle onvolkomen en met zonden bevuurd zijn." Daarom kunnen wij in de weegschalen des heiligdoms niets inbrengen, en ligt de ganse wereld verdoemelijk voor God. Dàt is de leer der waarheid! Doch een mens staat die leer met hand en tand tegen, men wil zich daar niet aan onderwerpen. Door de nood gedrongen doet men het omdat men ervan overreed en overtuigd is, en er niet meer van tussen kan, dat alle eigen werk als waardeloos wegvalt. Waar moeten wij dan heen? Het is een staat om de handen als in het haar te slaan. Waar dan heen?.

Wij zongen zo-even uit de 130e psalm. Onberijmd lezen wij daar: "Uit de diepten roep ik tot U, o HEERE!" Als wij het nog nooit gedaan hebben - uit de diepte tot God roepen, dan moeten wij het maar eens voor het eerst gaan doen, roepen tot Hem, of er nog een weg is om de welverdiende straf te ontgaan en wederom tot genade te komen. En inderdaad, dat is er, die weg en dat middel. Wie heeft dat uitgedacht? Die God, tegen Wie wij gezondigd hebben, Die wij dagelijks tot toorn verwekken door de werken onzer handen. Hij heeft dat van eeuwigheid uitgedacht, van voor de aanvang van de stofkens der wereld. Hij heeft Zijn Zoon verwekt in gerechtigheid, dat Hij heel het oordeel op Zich zou nemen - de staat van vloek - en dat Hij dat oordeel zou uitbrengen tot overwinning. Daar is God de Auteur en Uitdenker van.

Wij hebben met zulk een liefderijke Majesteit te doen, hoewel Hij Zich schrikkelijk toorn over de zonden, is Hij ellendigen goed. Maar dan moeten wij onder onze zonden ook de ellendigen zijn. Dan moeten wij maar eens zulke ellendigen gaan worden, die hier in de wereld, en bij onszelf geen thuis hebben, evenmin in de hemel, omdat wij in onze zonden zijn. Dàn kunnen wij ontmoeten hoe barmhartig God is voor ellendigen.

Hijzelf wil ons daartoe bijlichten en ons ontdekken, dat Hij bewogen is met ons lot van vóór de grondlegging der wereld, dat er uitkomst en zaligheid is. Hij wil dat ontdekken door de verkondiging des Woords, omdat dit Woord ons beantwoordt in onze nood. Hij wil die werken der goddelijke genade dierbaar maken aan onze ziel. Het zó openen, dat wij die gezegende Middelaarsarbeid gaan verstaan, de gepastheid, de noodzakelijkheid, de onmisbaarheid van Jezus Christus om welgetroost te kunnen leven en sterven. Zijn arbeid moet ons geschonken worden, om Hem ten eigendom te zijn, Hem toe te behoren. Wil die Koning ons zalig maken? Ja, dat heeft Hij op Zich genomen, dat heeft Hij aanvaard van Zijn Vader, Hij wilde zondaren zalig gemaakt zien, ellendigen in Zijn gunst en gemeenschap aannemen. Dat werk heeft Jezus Christus op Zich genomen. Hij wil tot ons komen in de Naam Zijns Vaders. Niet in Zijn eigen Naam. Hellenbroek spreekt nog in zijn vragenboekje dat Christus door Zijn Geest Zelf altijd en alleen heeft geleerd, ook nu nog onderwijst.

Dus ook nu in de Naam van Zijn Vader, door de prediking des Woords tot ons komt, en doet horen: ellendige schepselen, Ik kan en Ik wil u zalig maken, en wanneer gij met uw schuld en verlorenheid voor de dag komt, dan zàl Ik u zalig maken, want Ik kan en wil het, en zal het doen waar het nodig is. Dat wil Hij door de prediking des Woords ons doen horen. Dus Hij is de Komende tot ons.

En wij? Zijn wij nu ook de uittredenden en komenden tot Hem? Want door de dwaasheid van onze natuur en afkomst, zijn wij zó ver van God af en zó van Hem vervreemd, dat wij denken: als God en Jezus nu maar wilde zoals ik wil, dan was ik zo zalig. Maar nu wil God niet zoals wij willen, en Jezus ook niet. Waarom? Wie is Heere en Meester, wij of God en Christus? Toch God en Christus! Hij behoort Heer en Meester te zijn.

Wat is dan de zaak? Dit: dat God wil hebben dat wij met onze schuld en schande voor de dag komen. Niet met vragen - vroompjes -: mocht de Heere er eens aan te pas komen, neen, maar wij in schuld en schande. Christus heeft het Nieuwe Testament en het Verbond der genade bekrachtigd met Zijn dierbaar hartenbloed toen Hij uitriep: "Het is volbracht. Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn Geest, en het hoofd buigende, gaf de geest." Dat genadeverbond, dat testament staat vast in de dode. Maar nu is dit het woord van God, dat, wanneer zij zich schuldig kennen, dan zal Ik aan Mijn verbond gedenken. God vraagt dus van ons dat wij als schuldigen voor de dag komen. Niet met deugden en plichten, maar dat wij Hem de plaats geven gelijk het betaamt nl. dat Hij God is. Hij is vrij van ons, daar wij van Hem afgevallen zijn, wij schuldig zijn aan de breuk tussen God en ons.

Dus wij moeten met onze zonde voor de dag komen. Daar mogen wij tegenop zien, maar als wij het in die staat niet meer kunnen houden, dan zal gelden: "Gezegend zij Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN." Wij zullen dan ervaren, dat de Koning, komt om intrek te nemen in ons hart met Zijn genade, als wij met schuld voor de dag komen. Zó staat God op Zijn eer, en Christus staat aan de zijde van Zijn Vader. Wij krijgen het niet gedaan om Christus naar onze zijde over te halen. Dat gaat niet, noch met tranen, noch onszelf te beklagen of, in een hoek te gaan zitten, het hoofd te krommen als een bieze, hard te klagen en te steunen. Dat zijn allemaal werken die geen waarde hebben.

Ik weet wel, dat men daar zeer hoge waarde aan hecht. Ik hoor ze wel praten: "Die of die is toch zo ernstig." Ja! Maar waarin bestaat het? In: ik heb tegen God gezondigd? Of is men bezig de zaak te verbergen en de zonde te camoufleren? Gooi het dan maar weg, want daar heeft God geen eerbied voor. Dat wordt in het hemelhof aangemerkt als de Heere der heerlijkheid verwerpen, Die God gesteld heeft tot Bedienaar des heiligdoms. Die God gesteld heeft om alles aan en in ons te doen. Dan moeten **wij** van de baan. Dat is toch de zaak waarover het gaat? "Gezegend zij Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN."

Hij komt, niet alleen door de prediking des Woords, om te overreden, gelijk Jeremia zegt: "HEERE!, Gij hebt mij overreed, en ik ben overreed geworden; Gij zijt mij te sterk geweest, en hebt overmocht", maar wanneer wij de plaats onder onze Schepper innemen in verlorenheid, dan kan Christus Zijn werk aan ons heerlijk maken. Dat is de zaak waarover het gaat. Laat het bij ons ingang vinden dat het dus dáárheen moet, dat wij uit de diepte van onze verlorenheid tot God gaan roepen met mond en hart. Er kan wel veel gesproken worden, bijvoorbeeld in deze zin: "Die of die is iemand die loopt al jaren de Koning na." Weet je wat er dan wel voor de dag kan komen met zo iemand? Dat het de Koning Zelf is die zo één naloopt. Heus, zo kan het werkelijk zijn. Het is mijn eigen ervaring geweest. Ik was 23 jaar, en werd 's morgens wakker: ik was jarig. Mijn eerste gedachte was: o, o, al weer een jaar ouder, wat zal er dit jaar nog passeren, en hoe lang zou die staat, waarin ik nu ben, nog duren. Ik had het nauwelijks gedacht of daar vertegenwoordigt Zich de Koning aan mijn ziel met deze woorden: "Doe Mij open,... want Mijn hoofd is vervuld met dauw, Mijn haarlokken met nachtdruppen." En ja, daar gaan mijn ogen open - ik zo'n blinde stakker dacht, dat ik Jezus naliep, maar de Koning liep mij na, en stond te kloppen: "Doe Mij open."

Ik was steeds bezig geweest: mocht het eens zus, mocht het eens zo, om de zaak in betere banen te leiden, en had er niet op gelet, dat de Koning met al Zijn schatten aan de deur van mijn hart stond te kloppen en Hem zou opendoen.

Waarin bestaat dat? Hierin, dat wij het als uit onze handen geven, en voor de dag komen: met mij is het een verloren zaak, ik sta schuldig voor God, ben verdoemelijk voor dat hoge Wezen. Dát is ons hart open doen. Eens eerlijk voor de dag komen zoals het is, en ons als schepsel overgeven aan onze Schepper. Ik heb toen verschrikkelijk uitgeweend, en mijzelf een laag mens bevonden, die de Koning buiten de deur van mijn hart had gehouden.

Gij zult zeggen: en hoe is het toen gegaan? Ja, schande oppakken dat ik Hem drie jaar lang buiten de deur van mijn hart had gehouden. Is het niet verschrikkelijk? En weet je waarom? Ik vertrouwde noch God, noch Jezus, dus de breuk lag geheel bij mij. Want de Koning brandde van liefde om zondaars te bezitten. Hij had Zijn hart geopend. Daarvan was ik geheel overreed. Als het tot mij kwam om m'n hart voor Hem te openen, dan wantrouwde ik alles, want als Hij mij nam, kon Hij heel de wereld wel nemen. Is het niet schandelijk? Daarom moet je van mij maar geen hoge gedachten hebben, dat ik in enig opzicht boven jullie zou staan. Het is slechts Zijn lieve wil geweest dat ik het ten laatste niet heb kunnen harden. Alles is uit, door en tot Zijn welbehagen, geen draad eer is er van mij bij. Daaruit versta ik ook hetgeen Paulus zegt: "Wie roemt, die roeme in de Heere."

Ik had Hem dan buiten mijn hart gehouden tot mijn staat zo verschrikkelijk werd, dat er geen houden meer aan was, een verloren zaak, kwijt, en God Zich opmaakte in recht, want Hij kon mijn ongerechtigheid niet langer gedogen. Hij ging Zijn eer zoeken. Toen heb ik onder het gezag van God en van Zijn overwicht het veld moeten ruimen. Zien wij wel, dat wij de kennis van de grootheid onzer zonden niet kunnen missen?

Het eerste stuk - leert ons de catechismus - van het zaligmakend werk is, te weten: "Hoe groot mijn zonde en ellende zij." Waar de zondaar zich onder Gods recht moet geven, en God als Opperheer heerst, daar moet de zondaar alles loslaten en alle grond in Adam ontvalt, maar dáár maakt Koning Jezus Zich op: "Gezegend zij Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN", en wordt Hij de grond van de zondaar. Zijn lijden en gehoorzaamheid, die Hij daar gaat vermaken, worden de saffierstenen waarop de ziel gegrondvest wordt. Is het wonder dat de kerk daaruit zegt, en een ieder die daarin licht, inzicht en ervaring krijgt, mede instemt: "Gezegend zij Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN." Want de hoogste lof, eer, erkentenis en aanbidding komt Hem toe. Hem, Die komt in de Naam Zijns Vaders.

Het is des Vaders wil, dat Hij schuldigen dient, verlorenen tot grond wordt, mensen die buiten Hem niet meer kunnen leven, ten leven wordt, en voor uitgewerkten, die geen weg meer hebben, de Wèg. Dat is des Vaders wil. Hij komt in de Naam Zijns Vaders, die God in Zijn recht eren en zelf als schuldigen vallen. In de Naam des HEEREN, om alles, wat Adamskinderen in het paradijs verloren hebben, terug te geven. Daarvan zegt Elihu: "Hij zal de mens zijn gerechtigheid wedergeven."

Zelf kunnen wij het niet verdienen, wij **krijgen** het terug. En dat is een eerlijke zaak, want de Koning heeft het verdiend, en de Vader eerbiedigt Hem daarin. Hij heeft dat verdiend in Zijn lijden, gehoorzaamheid, leven en sterven, Hij heeft aan alle eis van recht en wet voldaan. Hij komt niet in Zijn eigen Naam, maar in de Naam Zijns Vaders. Daar de Koning verlorenen zoekt, is het voor de hand liggend, dat de Vader Zich daarover gaat uitspreken, dat Hij niet meer toornen noch schelden zal tot in eeuwigheid.

Hij gaat ze daar aanzien in de arbeid van Zijn lieve Zoon. Niets heeft Hij meer op hen tegen. Hij wil Zich niet alleen gaan uitspreken in vrede, maar wil ze zelfs in Christus aannemen tot kinderen, alsof zij dat van nature waren, hoewel dat alleen komt door de arbeid van Christus, Die door Zijn Geest wederbaart en vernieuwt. Gezegend en verheven werk. Is het wonder, dat zij gaan spreken met de kerk van alle eeuwen: "Gezegend zij Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN?"

Hij komt precies op de juiste tijd, juist op die tijd dat het nodig is, juist op die tijd dat wij Hem het meest eren en waarderen en vatbaar zijn om te roemen des Vaders wijs bestel. Zo krijgt God alle eer.

Hij komt in de Naam Zijns Vaders, en dat niet alleen om te zaligen, maar Zijn kerk, die toch in armoede en ellende bij zichzelf is, steeds weer te dienen, waar zij de armen, de ontbloten, de ongelukkigen zijn. Waarom zijn zij zo? Och, hoe kan het anders, want degenen, die door Gods Geest zijn wedergeboren, zijn nieuwe mensen geworden, en te meer de kracht van die nieuwe geboorte zich gaat uitspreken en zich laat gelden, zijn zij hier vreemdelingen. Hun thuis is Boven, want zij worden genoemd: uit God geboren te zijn.

Zij zijn hier dus vreemdelingen. Waar anderen in kunnen leven, vinden zij de dood, want alles buiten de genade is de dood. Daarom hangen zij aan Hem, zien op Zijn hand wat Hij hun toeschikt. Telkens als zij in armoede en ongeluk zijn, is Christus de Knecht Zijns Vaders, Die hen steeds weer verzekert, dat zij om Zijnentwil, Zijn lieve kinderen zijn.

Elke keer als de Koning komt, brengt Hij wat nieuws mee: nieuwe verzekering, nieuwe inleiding in Zijn Koninkrijk, nieuwe kracht om op te kunnen pakken, nieuwe openbaring van verborgenheden om te doen verstaan wat anders voor hen bedekt was. Waarom? Hij wil hen niet hebben als treurigen, maar dat zij getroost onder 't heiligend kruis, zouden reizen naar 't erfgoed daarboven, in 't Vaderlijk huis. En als wij gerijpt zijn voor de hemel komt Hij weder, maar dan om ons thuis te halen. Want eenmaal zullen zij zegepralen, wanneer de Koning hen bij Zich zal halen, en dat zal dan de beste keer zijn, hé? Dan neemt Hij hen bij Zich. Hij heeft toch nagelaten: "Waar Ik ben, aldaar zal ook Mijn dienaar zijn." Daarom zullen zij straks met al de Zijnen daar terecht komen. Job zegt: "Ik weet dat Gij mij brengen zult tot het huis der samenkomst aller levenden." Dan zullen zij daar komen tot volmaking van het Koninkrijk. Een ieder zal daar dan zijn plaats - door Hem gesteld - kunnen en mogen innemen. Dat deed ook Paulus zeggen: "Er blijft dan een rust over voor het volk van God." Die bezorgt ons de Koning door hen straks te brengen in het Vaderhuis.

Maar nu zijn ze hier op aarde, en wat doen ze hier? Zijn zij hier leeglopers? Neen, helemaal niet. Zij worden genoemd te zijn koningen en priesters, Gode en de Vader, omdat ze Christus toebehoren, om te verkondigen de deugden van Hem, Die ze getrokken heeft uit de macht der duisternis tot Zijn wonderbaar licht. Nu roemen ze niet alleen: "Gezegend zij Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN", maar zeggen ook: "Wij zegenen ulieden uit het huis des HEEREN." Zo komt voor de dag dat zij als koningen en priesters tot het huis Gods behoren, dat zij waarachtige lidmaten zijn van Christus' gemeente.

Waarin bestaat de eer, de heerlijkheid des Konings? Toch in de veelheid Zijner onderdanen? En nu, wonderlijk, door de geloofsvereniging en de nauwe verbinding die er met de Koning is, zijn des Konings belangen ook hun belangen, en hun belangen die van de Koning.

Daar er bij God geen aanneming des persoons is, zo is dat ook bij hen niet, mits de geloofsvereniging zuiver ligt en werkende is, want anders is het: eerst die, en dan die, en dan die nog enz. Wanneer zij zien, dat er zijn die uit diepten van ellenden tot God moeten roepen - hetzij jong of oud, rijk of arm, bevriend of niet bevriend - dan gaan zij uit de zuivere geloofsvereniging zeggen, al weten ze niet waar het aan moet komen: "Wij zegenen ulieden uit het huis des HEEREN." Is dat niet lichtvaardig? Neen. Zij weten uit ervaring, dat, wanneer er zijn die uit diepten van ellenden moeten roepen, de Koning diegenen dan gaat dienen, zoals Hij het hun ook gedaan heeft. Vandaar gaan zij een hartsterking geven aan degenen die lopen te zuchten en te tobben.

Ja zelfs vanwege de verachting bij zichzelf (want zij zijn toch alleen uit genade zalig geworden, in hen was er niets), ziende hoe verrestaanden lopen te zuchten -: hoe moet het met mij aankomen, ik weet het niet - dus bemerken dat zij in benauwdheid lopen, omdat God niet wil hebben dat zij ergens op kunnen bouwen, zich niet kunnen verdiepen in dingen die geen wezen

hebben, dan kan het zelfs wezen, dat zij gaan zeggen: o God, het lijkt wel, al klagen zij als buitenstaanders, dat zij nog veel dieper in Uw hart liggen dan ik het ooit gedaan heb. Dat brengt de eenvoud des geloofs mee. Is men goed bekeerd, ja dan staat men hoog met zichzelf, dan hééft-men-de-zaak, begrijp je!? Men handelt dan uit hoogheid, uit verhevenheid, want zij zijn de verzoenden! Maar wij hebben toch elke dag verzoening nodig? Of,... was het bij die gelegenheid nadat wij gerechtvaardigd werden, niet meer nodig? Geldt niet elke dag:

...Verzoen de zware schuld,
die ons met schrik vervult,
bewijs ons eens genade.

Naarmate er eenvoudigheid des geloofs is, is de gelovige in zichzelf niets, dan is Christus alles. Dan zullen wij, zoals ik zo-even al zei, gaan opmerken, dat het ons in menig opzicht toeschijnt, dat anderen nog veel dieper in het Vaderhart liggen, dan wij.

Ik heb Bogaard dikwijls horen vertellen, dat hij in Stellendam als godsdienst-onderwijzer voorging en dat er, na afloop van de avonddienst, nog een gezelschap bij elkaar kwam met o.a. een oude vrouw die zeer hoog begenadigd was. Dan schaamde hij zich om onder die mensen te zitten, want allen waren bevestigde christenen en hij was zich bewust voor eigen rekening te gaan. Doch die vrouw was zo: "Kom joe maar dichtbij mien zitten, jongen". Als Bogaard dan tegenspartelde met: "Oh, nu heb ik vandaag wel voor jullie gesproken, maar hoe zal het met mij nog aankomen?" Dan zei zij, uit de kennis Gods sprekende: "Je zult eens zien, hoe goed Hij het met je zal maken." Wat is dat? "Wij zegenen ulieden uit het huis des HEEREN." Zo worden zij opgewekt:

Houdt maar biddend aan:
God zal u bewaken;
moet ge in 't duister gaan,
al ware 't tot uw dood'
vreest dan nog geen nood.
Jezus zal het maken.

Laten wij dan als van verrestaanden zijn, die zeggen: "Ik heb geen leven in de wereld, niet in mijzelf, noch in godsdienst, maar het leven is in zijn Zoon. Laten wij dan zó zijn om Hem aan te hangen met geheel ons hart. Beleef dan uw buitenstaan zodanig, dat gij uit de diepte tot Hem moet gaan roepen, dan zult gij eens zien, hoe goed Hij het met u zal maken. Als uw eigen weg ten einde is, dan kan Hij alles zijn en dan zal Hij het ook zeker wezen.

Hebben wij genade en aanneming verkregen, laten wij dan de eenvoud bewaren, om niets te zijn, maar dat Koning Jezus alles is. Dan zijn wij het meest vatbaar en het meest geschikt om de Koning te eren en onze naaste te dienen, te zijn tot sterkte en troost in alle weg en pad, in duisternissen, in verdriet, in het missen en derven van Hem.

Heilige daartoe dan de God aller genade ons Zijn Woord, opdat het zijn loop hebbe en wij onder ons nog ervaren, ja, nog gezien wordt in ons vaderland, in de overzeese gebieden, over het rond der aarde, dat die gezegende Koning nog komt in de Naam des HEEREN, om ellendigen te zegenen en te dienen in de Naam van Zijn Vader ten eeuwigen leven, en de kerk als uit de doodslaap gewekt, nog zij tot een licht, als de weg wijzend, als een moeder die troetelt en vertroost met deze woorden: "Wij zegenen ulieden uit het huis des HEEREN." Dat God ons daartoe nog gedenke, om Zijns eeds en verbonds en grote Naams wil. Amen.

Slotzang: Psalm 146: 3

Zalig hij, die in dit leven enz.

Zegen: Gaat voorts heen in vrede en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, en de liefde Gods des Vaders en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen.